

31996L0043

1.7.1996

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 162/1

DYREKTYWA RADY 96/43/WE**z dnia 26 czerwca 1996 r.****zmieniająca i konsolidująca dyrektywę 85/73/EWG w celu zapewnienia finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych żywych zwierząt i niektórych produktów zwierzęcych oraz zmieniająca dyrektywy 90/675/EWG i 91/496/EWG**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta i produkty zwierzęce są zawarte w wykazie w załączniku II do Traktatu; te zwierzęta i produkty zwierzęce stanowią źródło dochodów dla części ludności rolniczej;

dyrektywa Rady 85/73/EWG z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych produktów zwierzęcych objętych załącznikiem A dyrektywy 89/662/EWG oraz dyrektywą 90/675/EWG ⁽⁴⁾ ustanowiła zasady pobierania opłat za te kontrole;

dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi zwierzętami żywymi i produktami w celu utworzenia rynku wewnętrznego ⁽⁵⁾ ustaliła w szczególności wymagania stosowane przy kontrolach weterynaryjnych dokonywanych w Państwach Członkowskich wysyłających żywe zwierzęta i niektóre produkty zwierzęce;

dyrektywa Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiająca zasady organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ⁽⁶⁾ oraz dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG ⁽⁷⁾ w szczególności ustanowiły wymagania niezbędne przy kontrolach dokumentów, tożsamości i kontroli fizycznych dokonywanych w odniesieniu do zwierząt pochodzących z państw trzecich;

finansowanie takich inspekcji i kontroli sanitarnych odbywa się w różny sposób w różnych Państwach Członkowskich, w szczególności przez pobierania opłat różnej wysokości; różnica ta może mieć wpływ na warunki konkurencji między produktami w większości przypadków objętymi wspólnymi organizacjami rynku;

w przypadku żywych zwierząt wprowadzonych do Wspólnoty z państw trzecich fakt pobierania opłat od podmiotów gospodarczych może prowadzić do zakłóceń w handlu;

w celu naprawy tej sytuacji należy przewidzieć harmonizację zasad finansowania tych inspekcji i kontroli;

odpowiedzialność za inspekcje i kontrole spada na władze publiczne; jednakże należy przewidzieć pobieranie opłat od podmiotów gospodarczych w celu zapewnienia finansowania tych inspekcji i kontroli;

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 z 3.8.1993, str. 15.⁽²⁾ Dz.U. C 315 z 22.11.1993, str. 630.⁽³⁾ Dz.U. C 34 z 2.4.1994, str. 23.⁽⁴⁾ Dz.U. L 32 z 5.2.1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/17/WE (Dz.U. L 78 z 28.3.1996, str. 30).⁽⁵⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).⁽⁶⁾ Dz.U. L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/52/WE (Dz.U. L 265 z 8.11.1995, str. 16).⁽⁷⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/483/EWG (Dz.U. L 243 z 25.8.1992, str. 27).

dyrektywy 90/675/EWG i 91/496/EWG należy dostosować do tych zasad;

należy zapewnić finansowanie kontroli przewidzianych w dyrektywie Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u zwierząt żywych i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG⁽¹⁾;

należy wykonać techniczne dostosowania istniejących załączników do dyrektywy 85/73/EWG z uwzględnieniem nabytego doświadczenia;

w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego innych niż mięso określonych w dyrektywach 64/433/EWG⁽²⁾, 71/118/EWG⁽³⁾ i 72/462/EWG⁽⁴⁾ szczegółowe zasady niezbędne do finansowania kontroli weterynaryjnych powinny zostać jeszcze ustanowione;

w celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania systemu kontroli produktów rybołówstwa oraz w celu uniknięcia zakłócenia konkurencji w tym sektorze takie szczegółowe zasady należy ustanowić dla produktów rybołówstwa określonych w dyrektywie Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiającej warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa⁽⁵⁾;

proponowane szczegółowe zasady uwzględniają specyficzny charakter produktów rybołówstwa, charakter kontroli przewidzianych w dyrektywie 91/493/EWG oraz istotę ustalenia opłat wspólnotowych w odniesieniu do zasad konkurencji;

ustalenia nie powinny obejmować produktów rybołówstwa, których wprowadzenie do obrotu nie podlega przepisom ustanowionym w dyrektywie 91/493/EWG;

dla produktów pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich należy ustanowić związek z datą, od której powinny zostać podpisane równoważne umowy w zakresie gwarancji weterynaryjnych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 121 z 29.7.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. L 57 z 2.3.1992, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 55 z 8.3.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/116/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 1601/92 (Dz.U. L 173 z 27.6.1992, str. 13).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 15.

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Tytuł, artykuły oraz załączniki do dyrektywy 85/73/EWG zastępuje się tekstem Załącznika do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. W art. 3 lit. ii) dyrektywy 90/675/EWG słowa „przewidziane w dyrektywie 96/23/WE (*)” dodaje się w pierwszym wierszu po „ii) że kontrole weterynaryjne” przed... „zostały opłacone oraz że...”.

(*) Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10.

2. Artykuł 15 dyrektywy 91/496/EWG otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Państwa Członkowskie pobierają, przy przywozie zwierząt określonych w niniejszej dyrektywie, opłaty za kontrole weterynaryjne i zdrowotne zgodnie z dyrektywą 96/23/WE (*)

(*) Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10.”

Artykuł 3

Rada dokona, przed dniem 1 stycznia 1999 r., przeglądu niniejszej dyrektywy na podstawie sprawozdania Komisji z ewentualnymi wnioskami.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania:

- i) przepisów art. 7 oraz rozdziału I pkt 1 lit. e) do dnia 1 lipca 1996 r.;
- ii) przepisów rozdziału II, załącznika I rozdział III sekcja II oraz załącznika C rozdział II do dnia 1 lipca 1997 r.;

iii) innych zmian do dnia 1 lipca 1997 r.

Państwa Członkowskie dostosują swoje przepisy do przepisów załącznika A rozdział III sekcja I w dodatkowym terminie – najpóźniej do dnia 1 lipca 1999 r.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 26 czerwca 1996 r.

W imieniu Rady

M. PINTO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

DYREKTYWA RADY 85/73/EWG

z dnia 29 stycznia 1985 r.

w sprawie finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych objętych dyrektywami 89/662/EWG, 90/425/EWG, 90/675/EWG i 91/496/EWG

(zmieniona i skonsolidowana)

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zapewniają, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w załączniku A, pobieranie opłaty wspólnotowej w celu pokrycia kosztów inspekcji i kontroli produktów wymienionych w tym Załączniku, włącznie z inspekcjami i kontrolami, które mają na celu zapewnienie ochrony zwierząt w rzeźniach, zgodnie z wymaganiami dyrektywy 93/119/EWG.

— kosztów administracyjnych związanych z wykonywaniem kontroli i inspekcji, które mogą zawierać koszty stażu inspektorów,

w celu wykonania kontroli i inspekcji określonych w art. 1, 2 i 3.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie zapewniają, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w załączniku B, pobieranie opłaty wspólnotowej w celu pokrycia kosztów inspekcji i kontroli przewidzianych w dyrektywie 96/23/WE⁽¹⁾.

2. Nie jest dozwolony bezpośredni lub pośredni zwrot opłat przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Jednakże ewentualne zastosowanie przez Państwo Członkowskie średniej ryczałtowej przewidzianej w załącznikach A, B i C nie jest, w szczególnych przypadkach, uważane za zwrot bezpośredni.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w załączniku C, pobieranie opłaty wspólnotowej w celu pokrycia kosztów inspekcji i kontroli żywych zwierząt określonych w tym Załączniku.

3. Państwa Członkowskie upoważnione są do pobierania kwot wyższych niż poziomy opłat wspólnotowych z zastrzeżeniem, że cała opłata pobrana przez każde Państwo Członkowskie nie jest wyższa od faktycznego kosztu inspekcji.

Artykuł 4

1. W oczekiwaniu na przyjęcie przepisów regulujących opłaty wspólnotowe Państwa Członkowskie zapewniają finansowanie inspekcji i kontroli nieobjętych przepisami art. 1, 2 i 3.

4. Bez uszczerbku dla wyboru właściwych władz upoważnionych do pobierania opłat wspólnotowych, te opłaty wspólnotowe zastępują każdą inną opłatę lub należność za inspekcję sanitarną pobraną przez władze krajowe, regionalne lub lokalne Państw Członkowskich za inspekcje i kontrole określone w art. 1, 2 i 3 oraz ich certyfikację.

2. Do celów ust. 1, Państwa Członkowskie mogą pobierać opłaty krajowe zgodnie z zasadami przyjętymi w odniesieniu do opłat wspólnotowych.

Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla Państw Członkowskich do pobierania opłat na walkę z epizootiami i chorobami enzootycznymi.

Artykuł 6

Artykuł 5

1. Opłaty wspólnotowe ustala się na poziomie, który umożliwia pokrycie kosztów poniesionych przez właściwe władze z tytułu:

— kosztów wynagrodzeń i kosztów ubezpieczeń społecznych stanowiących część kosztów wykonania inspekcji,

1. Państwa Członkowskie regularnie powiadamiają Komisję:

— o danych dotyczących podziału i używania opłat wspólnotowych; muszą one być w stanie uzasadnić sposób ich obliczania,

— o kursach wymiany przyjmowanych każdego roku zgodnie z art. 7,

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10.

— o miejscu lub miejscach pobierania opłat wspólnotowych z podaniem niezbędnych usprawiedliwień.

2. W ramach kontroli na miejscu przeprowadzanych przez Komisję Komisja może sprawdzić, we współpracy z właściwymi władzami krajowymi, rzeczywiste stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy.

3. Jeżeli dane Państwo Członkowskie uważa, że w innym Państwie Członkowskim kontrole dokonywane są w sposób niesatysfakcjonujący, a opłaty przewidziane w niniejszej dyrektywie nie pokrywają kosztów kontroli lub pokrywają je w sposób wystarczający, odwołuje się ono do stosownych przepisów dyrektywy 89/608/EWG, w szczególności do jej art. 10 i 11.

Artykuł 7

1. Kurs wymiany waluty krajowej kwot w ecu przewidzianych w niniejszej dyrektywie jest kursem publikowanym corocznie w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, seria C, pierwszego dnia roboczego miesiąca września.

Kurs ten stosuje się z mocą od dnia 1 stycznia następnego roku.

2. W ramach odstępstwa od ust. 1:

— Państwa Członkowskie zachowują na rok 1994 kurs wymiany obowiązujący w dniu 1 września 1992 r.,

— Państwa Członkowskie zachowują na lata 1995–1998 średni kurs wymiany publikowany zgodnie z ust. 1 dla trzech ostatnich lat.

Artykuł 8

Rada, stanowiąc większością głosów na wniosek Komisji, może zmienić załącznik A, B i C, w szczególności w celu ustanowienia ryczałtowych poziomów opłat wspólnotowych, szczegółowych zasad ich wdrażania oraz przypadków wyjątkowych.

Artykuł 9

1. Republika Grecka jest upoważniona do odstępstwa od zasad ustanowionych w niniejszej dyrektywie, jeżeli z powodu charakterystyki geograficznej koszty pobierania opłat w regionach oddalonych geograficznie są wyższe od dochodu z opłat.

Władze greckie poinformują Komisję o zasięgu terytorialnym uzgodnionych odstępstw.

Informacji tej towarzyszą niezbędne uzasadnienia.

2. W przypadku innych regionów peryferyjnych inne Państwa Członkowskie mogą być upoważnione, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 dyrektywy 89/662/EWG, do korzystania z tych samych odstępstw.

Załącznik A

ROZDZIAŁ I

Opłaty stosowane w odniesieniu do mięsa objętego dyrektywami 64/433/EWG, 71/118/EWG, 91/495/EWG oraz 92/45/EWG

Opłatę określoną w art. 1 ustala się zgodnie z art. 5 ust. 1 w następujący sposób:

- 1) Bez uszczerbku dla pkt 4 i 5 Państwa Członkowskie pobierają następujące kwoty ryczałtowe z tytułu kosztów inspekcji związanych z ubojem:
 - a) wołowina i cielęcina:
 - bydło dorosłe: 4,5 ECU za zwierzę,
 - bydło młode: 2,5 ECU za zwierzę;
 - b) jednokopytne/koniowate: 4,4 ECU za zwierzę;
 - c) wieprzowina: zwierzęta o wadze tuszy:
 - mniejszej niż 25 kg: 0,5 ECU za zwierzę,
 - większej lub równej 25 kg: 1,30 ECU za zwierzę;
 - d) baranina: zwierzęta o wadze tuszy:
 - mniejszej niż 12 kg: 0,175 ECU za zwierzę,
 - od 12 do 18 kg: 0,35 ECU za zwierzę,
 - większej niż 18 kg: 0,5 ECU za zwierzę;
 - e) mięso drobiowe:
 - i) kwoty ryczałtowe na następujących poziomach:
 - dla kur i kurczaków, innego młodego drobiu tucznego o wadze co najmniej 2 kg, jak też i kur wybrakowanych: 0,01 ECU za zwierzę,
 - inny młody drób tuczny o wadze tuszy równej lub wyższej niż 2 kg: 0,02 ECU za zwierzę,
 - inny drób dorosły o wadze 5 kg lub więcej: 0,04 kg za zwierzę;
 - ii) lub, w przypadku gdy dane Państwo Członkowskie decyduje o nierozróżnianiu drobiu na kategorie zgodnie z pkt i): 0,03 ECU za zwierzę;
 - f) mięso królicze i z drobnego ptactwa łownego i drobnej zwierzyny łownej:
 - dla królików i dla drobnego ptactwa łownego i drobnej zwierzyny łownej, poziomy ryczałtowe przewidziane w lit. e),
 - dla następujących ssaków lądowych:
 - dziki: poziomy przewidziane w lit. c) powiększone, jeżeli poziomy te są niewystarczające, biorąc pod uwagę koszt badania trychinoskopowego, przewidziane przez dyrektywę 92/45/EWG,
 - przeżuwacze: poziomy przewidziane w lit. d).
- 2) Kontrole i inspekcje związane z przeprowadzaniem operacji określonych w art. 3 ust. 1 B dyrektywy 64/433/EWG oraz w art. 3 ust. 1 B dyrektywy 71/118/EWG muszą być pokryte:
 - a) bądź w sposób ryczałtowy poprzez dodanie kwoty ryczałtowej 3 ECU za tonę, stosowanej przy mięsie wprowadzanym do zakładu rozbioru.

Kwotę tą dodaje się do kwot określonych w pkt 1;
 - b) bądź przez nałożenie kosztów rzeczywistych inspekcji za godzinę pracy.

Jeżeli rozbiór wykonywany jest w zakładzie, w którym mięso jest uzyskiwane, kwota ustanowiona w akapicie pierwszym zostaje obniżona do 55 %.

Państwo Członkowskie, które wybierze system opłat za godzinę pracy, musi być w stanie udowodnić Komisji, że pobrane opłaty przewidziane w lit. a) nie pokrywają kosztów faktycznych.

- 3) Państwa Członkowskie pobierają kwotę odpowiadającą faktycznemu wydatkowi niezbędnemu do przeprowadzenia kontroli lub inspekcji składowanego mięsa, w szczególności zgodnie z art. 3 ust. 1 D dyrektywy 64/433/EWG oraz z art. 3 ust. 1 C dyrektywy 71/118/EWG.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego ustępu mogą zostać ustalone według procedury przewidzianej w art. 16 dyrektywy 64/433/EWG lub w art. 21 dyrektywy 71/118/EWG, w szczególności w celu uregulowania przypadków mięsa pochodzącego ze skupu interwencyjnego oraz mięsa składowanego krótkoterminowo w chłodniach składowych.

- 4) W celu pokrycia podwyższonych kosztów Państwa Członkowskie mogą:

- a) dla danego zakładu zwiększyć kwoty ryczałtowe przewidziane w pkt 1 i 2 lit. a).

Warunki, które należy spełnić, oprócz przewidzianych w pkt 5 lit. a), mogą być następujące:

- zwiększony koszt inspekcji z powodu szczególnego braku jednorodności zwierząt przeznaczonych do uboju w odniesieniu do wieku, wielkości, masy i zdrowia,
- przedłużenie terminu oczekiwania i innych okresów nieprodukcyjnych dla personelu przeprowadzającego inspekcję w następstwie niewystarczającego programowania dostaw zwierząt przez zakład lub z powodu braków i awarii technicznych, na przykład w starych zakładach,
- częste opóźnienia w dokonywaniu ubojów, na przykład w przypadku, gdy personel, któremu powierzono ubój, nie jest wystarczająco liczny, co pociąga za sobą zmniejszone zapotrzebowanie na personel przeprowadzający inspekcje,
- zwiększenie kosztów spowodowane wydłużonym czasem specjalnego przemieszczania,
- straty czasowe spowodowane częstymi zmianami godzin uboju, niezależnymi od personelu przeprowadzającego inspekcje,
- częste przerwy w procesie uboju spowodowane wymogami czyszczenia i dezynfekcji,
- inspekcje zwierząt, które są zabijane poza normalnymi godzinami uboju na wniosek właściciela.

Kwota wzrostu osiowego poziomu ryczałtowej opłaty zależy od poziomu kosztów do pokrycia;

- b) lub nakładać specjalne opłaty pokrywającą faktyczne koszty.

- 5) Państwa Członkowskie, w których koszty wynagrodzenia, struktura zakładów oraz relacje między weterynarzami a inspektorami różnią się od średniej wspólnotowej stanowiącej podstawę do obliczania kwot ryczałtowych ustalonych w pkt 1 i 2 lit. a), mogą je obniżyć do poziomu faktycznych kosztów inspekcji:

- a) jeżeli ogólnie istnieją znaczne różnice między kosztami utrzymania oraz kosztami wynagrodzenia;

- b) w odniesieniu do konkretnego zakładu, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- minimalna liczba codziennych ubojów umożliwia uprzednie planowanie pracy stosownego personelu przeprowadzającego inspekcję,
- liczba ubitych zwierząt jest stała i umożliwia uprzednie planowanie dostaw zwierząt oraz, w rezultacie, racjonalne angażowanie personelu przeprowadzającego inspekcje,
- zakład korzysta ze rygorystycznych organizacji i planowania, a uboje są wykonywane szybko, umożliwiając w ten sposób optymalne wykorzystanie personelu przeprowadzającego inspekcje,
- w przypadku personelu inspekcyjnego brak okresu oczekiwania oraz innych przestoju,
- należy zagwarantować optymalną jednorodność zwierząt przeznaczonych do uboju w odniesieniu do wieku, wielkości, masy oraz zdrowia.

W żadnym przypadku zastosowanie tych odstępstw nie powinno doprowadzić do obniżenia poziomów wymienionych się w pkt 1 i 2 lit. a) większego niż 55 %.

- 6) a) Opłaty określone w pkt 1, 2 i 3 muszą być pobierane stosownie w rzeźni, w zakładzie rozbioru lub w chłodni składowej. Obciążają one przedsiębiorcę lub właściciela przystępującego do wymienionych operacji z możliwością przeniesienia obciążeń na osobę fizyczną lub prawną, dla której wykonywane są wspomniane operacje. W przypadku gdy inspekcja sanitarna żywego drobiu odbywa się w gospodarstwie, z którego on pochodzi, zgodnie z dyrektywą 71/118/EWG, kwota w wysokości do 20 % kwot ryczałtowych ustanowionych w pkt 1 lit. e), może być pobrana w gospodarstwie pochodzenia.

- b) W drodze odstępstwa od pojęcia miejsca pobrania określonego w lit. a) zdanie pierwsze w przypadku zakładów wykonujących kilka operacji oraz łańcucha produkcyjnego obejmującego kilka operacji Państwa Członkowskie mogą pobierać w jednym miejscu całkowitą opłatę zawierającą jednocześnie różne kwoty.
- c) Jeżeli opłata pobierana w rzeźni pokrywa całość kosztów inspekcji określonej w lit. a), Państwo Członkowskie nie pobiera opłaty w zakładzie rozbioru ani w chłodni składowej.

ROZDZIAŁ II

Opłaty stosowane w odniesieniu do mięsa objętego dyrektywą 72/462/EWG, rozdziałem III dyrektywy 71/118/EWG, rozdziałem III dyrektywy 92/45/EWG oraz załącznikiem I rozdział 11 dyrektywy 92/118/EWG

1. Opłata określona w art. 1 ustalona jest na minimalnym poziomie ryczałtowym 5 ECU za tonę (z kością), nie mniej niż 30 ECU za partię.

Jednakże Państwa Członkowskie mogą, w wyjątkowych przypadkach, podwyższyć tę kwotę do wysokości kosztów rzeczywistych.

2. Jednakże Państwa Członkowskie mogą, w odniesieniu do przywozu z państw, które dnia 20 lutego 1995 r. rozpoczęły negocjacje z Unią Europejską w celu zawarcia ogólnej umowy o równoważności w zakresie gwarancji weterynaryjnych (zdrowie zwierząt i zdrowie publiczne), opierającej się na zasadzie wzajemności traktowania i dla których taka umowa zostanie zawarta przed dniem 31 grudnia 1996 r., zachować obniżone poziomy opłat do dnia 30 czerwca 1997 r.

Kwota opłat pobierana przy przywozie z państw trzecich określonych w akapicie pierwszym zostanie ustalona po podpisaniu ogólnej umowy o równoważności ze wspomnianymi państwami według procedury określonej w ust. 3, przy uwzględnieniu następujących zasad:

- częstotliwości kontroli,
 - poziomu opłat stosowanych przez wspomniane państwa trzecie przy przywozie z Unii Europejskiej,
 - zniesienie innych kosztów pobieranych przez państwa trzecie, takich jak obowiązkowe wniesienie lub pobieranie kaucji sanitarnej.
3. Podczas przyjmowania decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG i według tej samej procedury kwoty określone w pkt 1 są dostosowywane w świetle decyzji o obniżeniu częstotliwości kontroli.

Podczas podejmowania tych decyzji Komisja uwzględni w szczególności dane przez państwa trzecie gwarancje dotyczące przyjęcia zasady regionalizacji i innych zasad wspólnotowych.

4. Opłata określona w pkt 1 jest nakładana na importera lub jego agenta celnego i pobierana w urzędzie celnym, któremu podlega graniczny posterunek kontroli lub bezpośrednio w granicznym posterunku kontroli.
5. Państwa Członkowskie mogą przeznaczyć część wpływów z opłat przewidzianych w niniejszym rozdziale na fundusz solidarności sanitarnej przeznaczony na rozwój służb weterynaryjnych w celu umożliwienia im lepszego reagowania w przypadku pojawienia egzotycznych chorób.

ROZDZIAŁ III

Opłaty stosowane w odniesieniu do produktów rybołówstwa objętych dyrektywą 91/493/EWG

Sekcja I

Produkty rybołówstwa podlegające rozdziałowi I dyrektywy 91/493/EWG

Opłatę określoną w art. 1 ustala się zgodnie z art. 5 ust. 1 w następujący sposób:

- 1) a) Państwa Członkowskie pobierają opłatę pokrywającą koszty inspekcji wynikające z kontroli urzędowych przewidzianych w Załączniku rozdział V (II) dyrektywy 91/493/EWG;

- b) opłatę przewidzianą w lit. a) ustala się na 1 ECU za tonę dla pierwszych 50 ton produktów rybołówstwa i na 0,5 ECU za każdą następną tonę. Jest ona pobierana przy pierwszym wprowadzeniu na rynek, o ile nie została ona pobrana podczas wyładunku i obciąża, w każdym przypadku, pierwszego nabywcę. Państwa Członkowskie mogą przewidzieć system umożliwiający zsumowanie ilości produktów rybołówstwa w przewidzianym okresie oraz system scentralizowanego pobierania opłaty podczas pierwszej sprzedaży;
- c) w ramach odstępstwa od lit. b) opłata pobrana za gatunki określone w załączniku II do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3703/85 nie może przekraczać 50 ECU za rozładowaną przesyłkę, jeżeli koszty faktyczne nie przekraczają tej sumy;
- d) pobranie opłaty przewidzianej w lit. a) nie przesądza o pobraniu opłaty przewidzianej w pkt 2 w przypadku późniejszego przetworzenia produktu rybołówstwa, bez uszczerbku dla pkt 7 lit. b).
- 2) a) Państwa Członkowskie pobierają opłatę pokrywającą koszty inspekcji wynikające w szczególności z kontroli urzędowych przeprowadzanych zgodnie z rozdziałem V pkt I dyrektywy 91/493/EWG oraz kontroli urzędowych przewidzianych we wspomnianym rozdziale V pkt II.
- b) Opłatę przewidzianą w lit. a) ustala się na 1 ECU i pobiera się za każdą tonę produktów rybołówstwa wprowadzonych do zakładu przygotowującego i/lub przetwarzającego takie produkty lub pochodzących ze statku przetwórci.
- Ponadto w przypadku inspekcji statku przetwórci za granicą Państwa Członkowskie pobierają koszty rzeczywiste omawianej inspekcji.
- c) Na wniosek jednego z Państw Członkowskich, któremu towarzyszą niezbędne uzasadnienia, niższy poziom opłat może zostać ustalony dla gatunków określonych w pkt 1 lit. c) zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.
- 3) a) Jeżeli po szczegółowej analizie kosztów kontroli określonych w pkt 1 lit. a) dla danego produktu na swoim terytorium Państwo Członkowskie uzna, że pobieranie opłat zgodnie z pkt 1 lit. b) nie może pokryć kosztów faktycznych, jest ono upoważnione do ustanowienia ustaleń w zakresie pobierania opłat za godzinę pracy w odniesieniu do tego produktu.
- b) Jeżeli po szczegółowej analizie kosztów kontroli określonych w pkt 2 lit. a) dla danego produktu na swoim terytorium Państwo Członkowskie uzna, że pobieranie opłat zgodnie z pkt 2 lit. b) w danym zakładzie nie może pokryć kosztów faktycznych, jest ono upoważnione do ustanowienia ustaleń w zakresie pobierania opłat za godzinę pracy w odniesieniu do zakładów przetwarzających ten produkt.
- Państwo Członkowskie, które wybiera system pobierania opłat za godzinę pracy musi być w stanie wykazać Komisji, że pobieranie opłat przewidzianych w pkt 1 lit. a) i pkt 2 lit. b) nie pokrywa kosztów faktycznych.
- 4) a) Państwa Członkowskie upoważnione są do zmniejszenia kwoty opłaty przewidzianej w pkt 1 lit. b), jeżeli operacje kontroli przewidziane w pkt 1, są ułatwione przez:
- klasyfikację świeżości i/lub wielkości wykonywane zgodnie z rozporządzeniami (EWG) nr 103/76 oraz (EWG) nr 104/76 lub uznane zgodnie z przepisami krajowymi, i/lub
 - połączenie operacji pierwszej sprzedaży, w szczególności na aukcji rybnej lub na rynku hurtowym.
- W żadnym przypadku zastosowanie wcześniej cytowanych przepisów nie może prowadzić do obniżek większych niż 55 %.
- Jednakże na wniosek jednego z Państw Członkowskich, któremu towarzyszą niezbędne uzasadnienia, dodatkowa obniżka może być ustalona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.
- b) Państwa Członkowskie upoważnione są do obniżenia kwoty opłaty przewidzianej w pkt 2, jeżeli:
- operacje przygotowywania i przetwarzania dokonywane są w miejscu pierwszej sprzedaży lub przetwarzania, i/lub
 - dla danego zakładu warunki funkcjonowania oraz gwarancje przyznane przez kontrolę wewnętrzną umożliwiają mniejsze wykorzystanie personelu przeprowadzającego inspekcję.

W żadnym przypadku zastosowanie wcześniej cytowanych przepisów nie może prowadzić do obniżek wyższych niż 55 %.

Jednakże na wniosek jednego z Państw Członkowskich, któremu towarzyszą niezbędne uzasadnienia, dodatkowa obniżka może być ustalona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.

- 5) Państwa Członkowskie pobierają kwotę odpowiadającą faktycznym kosztom kontroli produktów rybołówstwa w zakładach nieprzeprowadzających chłodzenia, zamrażania, pakowania i składowania. Jednakże jeżeli opłata pobierana zgodnie z pkt 1 i 2 pokrywa całość kosztów inspekcji wynikających z kontroli przewidzianych w Załączniku rozdział V dyrektywy 91/493/EWG, Państwo Członkowskie nie pobiera opłat określonych w niniejszym punkcie.
- 6) a) Opłatą przewidzianą w pkt 2 i 5 obciążony jest przedsiębiorca lub właściciel przystępujący do wymienionych operacji z możliwością przeniesienia opłaty pobieranej za wymienioną operację na osobę fizyczną lub prawną, dla której wykonywane są wymienione operacje.
b) W przypadku produktów rybnych przeznaczonych do przygotowania i/lub późniejszego przetworzenia na swoim terytorium Państwa Członkowskie mogą pobierać jednocześnie i w tym samym miejscu całkowitą opłatę obejmującą różne sumy.
Państwa Członkowskie, które pragną odwołać się do tej możliwości, powiadomią o tym uprzednio Komisję.
- 7) Państwa Członkowskie wprowadzają system pozwalający na kontrolowanie, czy opłaty przewidziane w niniejszym rozdziale zostały uiszczona przez podmioty gospodarcze.

W szczególności Państwa Członkowskie zapewniają, na mocy swoich przepisów krajowych, że podmioty gospodarcze dysponują zaświadczeniem na piśmie lub innym dokumentem potwierdzającym indywidualne lub ogólne uiszczenie opłaty przewidzianej w pkt 1 a) niniejszego rozdziału, chyba że chodzi o produkty rybołówstwa przeznaczone do ich przygotowania lub przetworzenia na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zostały wyładowane, z zastrzeżeniem, że łączna kwota opłaty zostanie zapłacona w zakładzie przetworzenia lub przygotowania.

Jeżeli to niezbędne, szczegółowe zasady wykonania ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.

Państwa Członkowskie powiadamiają o tym Komisję.

- 8) Uwzględniając odstępstwo strukturalne przyznane Finlandii i Szwecji w kontekście wspólnej organizacji rynków na mocy rozporządzenia (EWG) nr 3759/92 oraz bez uszczerbku dla dostosowania poziomów opłat przewidzianych w niniejszej sekcji, Finlandia i Szwecja mogą, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 89/662/EWG, być upoważnione do stosowania alternatywnych sposobów pobierania opłat do momentu zakończenia rewizji przewidzianej w art. 3 dyrektywy 96/43/WE na podstawie stosownych dokumentów dodatkowych.

Sekcja II

Produkty rybołówstwa podlegające rozdziałowi II dyrektywy 91/493/EWG

1. W przypadku produktów rybołówstwa określonych w art. 10 akapit drugi dyrektywy 91/493/EWG stosuje się przepisy ustanowione w sekcji I pkt 1.

Poza tym Państwa Członkowskie pobierają kwotę dodatkową w celu pokrycia kosztów inspekcji nierozłącznie związanych z wymienionym typem statku i wyładunku, minimum 1 ECU za wyładowaną tonę.

2. Dla produktów rybołówstwa innych niż określone w pkt 1, to znaczy wszystkich produktów rybołówstwa, które muszą przejść przez graniczny posterunek kontroli, opłatę przewidzianą w art. 1 ustala się, zgodnie z art. 5 ust. 1, na minimalnym poziomie ryczałtowym 5 ECU za tonę, nie mniej niż 30 ECU za przesyłkę, jednakże za każdą dodatkową tonę powyżej 100 ton minimalna suma ryczałtowa 5 ECU zostanie obniżona do:

- 1,5 ECU za każdą dodatkową tonę dla nieprzygotowanych produktów rybołówstwa z wyjątkiem wypatroszenia,
- 2,5 ECU za każdą dodatkową tonę dla pozostałych produktów rybołówstwa.

3. Podczas przyjmowania decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG i zgodnie z tą samą procedurą sumy określone w pkt 2 dostosowuje się w świetle decyzji o obniżeniu częstotliwości kontroli.

Podczas podejmowania tych decyzji Komisja uwzględnia w szczególności gwarancje dane przez państwa trzecie w odniesieniu do przyjęcia zasad regionalizacji, równoważności, wzajemności i innych zasad wspólnotowych, w szczególności jeżeli te państwa trzecie są objęte ogólną umową o równoważności ze Wspólnotą w zakresie gwarancji weterynaryjnych (zdrowie zwierząt i zdrowie publiczne).

W żadnym przypadku stosowanie tej zmiany nie może prowadzić do pobierania opłat niższych od kwot pobieranych zgodnie z sekcją I pkt 1 lit. b) w odniesieniu do produktów wyładowanych ze statków pływających pod banderą wspólnotową.

Pobieranie tej opłaty nie powinno stanowić uszczerbku dla pobierania opłaty przewidzianej w pkt 2 lit. b) rozdział I w przypadku dalszego przetwarzania.

Do celów wykonania niniejszego rozdziału Państwa Członkowskie stosują opłaty przewidziane na podstawie sekcji I przy przywozie produktów wyładowywanych ze statków pływających pod banderą Grenlandii.

4. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów pkt 2 w odniesieniu do podwyżki opłat do wysokości kosztów faktycznych.
 5. Opłatą określoną w pkt 2 jest obciążony importer lub jego agent celny i jest ona pobierana w urzędzie celnym, któremu podlega graniczny posterunek kontroli lub bezpośrednio w granicznym posterunku kontroli.
 6. Państwa Członkowskie zobowiązane są do zastosowania do dnia 31 grudnia 1999 r. opłat przewidzianych w sekcji I przy przywozie produktów ze statków rybackich należących do spółek mieszanych zarejestrowanych zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi.
-

Załącznik B

OPLĄTY MAJĄCE NA CELU ZAPEWNIENIE PRZEPROWADZANIA KONTROLI ŻYWYCH ZWIERZĄT ORAZ PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO PRZEWIDZIANYCH W DYREKTYWIE 96/23/EWG

1. Opłatę określoną w art. 2 ustala się w następujący sposób:
 - a) dla żywych zwierząt przeznaczonych do uboju oraz mięsa objętego załącznikiem A rozdział I: 1,35 ECU za tonę mięsa do uboju;
 - b) dla produktów akwakultury objętych załącznikiem A rozdział III: 0,1 ECU za tonę przeznaczoną do obrotu;
 - c) dla mleka i produktów mlecznych: 0,02 ECU za tysiąc litrów mleka surowego jako surowca;
 - d) dla produktów jajecznych: kwota odpowiadająca faktycznym kosztom kontroli.
 - e) dla miodu: Państwa Członkowskie mogą pobierać opłatę pokrywającą faktyczne koszty inspekcji lub kontroli.
 2. Zgodnie z poziomami ustalonymi w pkt 1 Państwa Członkowskie mogą wybrać jeden z następujących systemów:
 - a) opłata określona w pkt 1 pobierana jest w całości w zakładzie stanowiącym część łańcucha produkcyjnego:
 - rzeźnia w przypadku opłaty przewidzianej w pkt 1 lit. a),
 - zakład przeprowadzający przygotowanie i/lub przetworzenie w przypadku opłat przewidzianej w pkt 1 lit. b),
 - zakład zlewania mleka surowego w przypadku opłaty przewidzianej w pkt 1 lit. c);
 - b) opłata określona w pkt 1 jest rozdzielona na całość oddziału produkcyjnego, włącznie z hodowlą, według kryteriów, jakie mają być ustalone przez Państwa Członkowskie.
 3. Opłatą określoną w pkt 1 obciążony jest przedsiębiorca lub właściciel wymienionych zakładów, który jednak może przenieść opłatę pobraną za przeprowadzaną operację na osobę fizyczną lub prawną, na rzecz której wykonywane są wspomniane operacje.
-

Załącznik C

OPLATY POBIERANE ZA ŻYWE ZWIERZĘTA

ROZDZIAŁ I

Żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego objęte dyrektywą 90/425/EWG

1. W celu zapewnienia finansowania kontroli u źródła należy pobrać opłatę.
2. Zakres zastosowania, poziom opłaty, sposoby jej zastosowania w szczególności określenie dłużników, jak też i przypadki wyjątkowe, ustalane są według procedury przewidzianej w art. 8.

ROZDZIAŁ II

Żywe zwierzęta przeznaczone do przywozu objęte dyrektywą 91/496/EWG

1. Opłata określona w art. 3 zostaje ustalona:
 - a) dla zwierząt z gatunków określonych w załączniku A rozdział I na poziomie ryczałtowym 5 ECU za tonę wagi żywca, nie mniej niż 30 ECU za przesyłkę;
 - b) dla zwierząt z innych gatunków koszt rzeczywisty inspekcji wyrażony albo za zwierzę, albo za tonę towaru przywożonego, nie mniej 30 ECU za przesyłkę, to minimum nie ma zastosowania do przywozu gatunków określonych w decyzji Komisji 92/432/EWG.

Jednakże Państwa Członkowskie mogą odstąpić od tej kwoty, od podwyżki, do wysokości kosztów faktycznych.

2. Państwa Członkowskie mogą, dla towarów przywożonych pochodzących z państw trzecich, które dnia 20 lutego 1995 r. rozpoczęły negocjacje z Unią Europejską, w celu zawarcia ogólnej umowy o równoważności w zakresie gwarancji weterynaryjnych (zdrowie zwierząt i zdrowie publiczne), która opierałaby się na zasadzie wzajemności traktowania i dla których umowa została przyjęta z dniem 31 grudnia 1996 r., zachować do dnia 30 czerwca 1997 r. obniżone poziomy opłat.

Kwota opłaty pobieranych za towary przywożone pochodzące z państw trzecich, określone w akapicie pierwszym, zostanie ustalona w ogólnej umowie o równoważności ze wspomnianymi państwami trzecimi przy uwzględnieniu następujących zasad:

- częstotliwość kontroli,
 - poziom opłaty stosowany przez wspomniane państwa trzecie dla towarów przywożonych pochodzących z Unii Europejskiej,
 - zniesienie innych kosztów pobieranych przez państwa trzecie, takich jak obowiązkowe składowanie lub pobieranie kaucji sanitarnej.
3. Opłatą określoną w pkt 1 jest obciążony importer lub jego agent celny i jest ona pobierana w urzędzie celnym, któremu podlega graniczny posterunek kontroli lub bezpośrednio w granicznym posterunku kontroli.
 4. Na wniosek Państwa Członkowskiego, któremu towarzyszą stosowne uzasadnienia i zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 dyrektywy 89/662/EWG, obniżony poziom opłat może być stosowany przy przywozie towarów z niektórych państw trzecich.
 5. Państwa Członkowskie mogą przeznaczyć część wpływów z opłat przewidzianych w niniejszym rozdziale na fundusz solidarności sanitarnej przeznaczony na rozwój służb weterynaryjnych w celu umożliwienia im lepszego reagowania w przypadku pojawienia się egzotycznych chorób.
-